

blive, at man kommer til at lade de omhandlede Salgstilbud passere, naar man blot ikke er i Stand til at sige, at de ere ligesom uantagelige. Selv om det er meget høje Salgstilbud, der foreligge, tvivler jeg ikke om, at de allerfleste Indenrigsministre ville betænke sig meget paa i Genhold dertil at negte Godseierne fremdeles at have den Ret, hvorom der er Spørgsmaal, naar blot, som sagt, Tilbudene ikke overskride alle Grændser. Men Resultatet deraf vil altsaa blive, at man meget let kommer ind paa en hel Række af meget høje, men dog „antagelige“ Tilbud, indtil der maatte ved et Ministerstiftelse eller ved den offentlige Menings Tryk fremkalde en Reaction derimod, hvorefter man da atter overmaade let vil komme til at gaa til den modsatte Yderlighed, saaledes at ikke en Gang rimelige Tilbud ville blive fundne antagelige af Indenrigsministeren. Man stiller saaledes Indenrigsministeren her en Opgave — og den Opgave, som man stiller ham, er, vel at mærke, jeg gjentager det, og jeg beder det vel erindret, at dømme om en Mand's Ret —, man stiller ham, siger jeg, en Opgave, som jeg er overbevist om, at de færreste Indenrigsministre ville være i Stand til at løse, og jeg for mit Vedkommende frabeder mig ikke alene, at denne Opgave bliver mig stillet, men jeg maa ogsaa anse mig forpligtet til paa mine Efterfølgeres Vegne at bede om, at den ikke maa blive stillet dem. Men, bortset dernæst fra denne principielle Forskjel mellem det ærede Udvalgs Flertals Forslag og mit Forslag under Nr. 4, saa vil jeg, næst at henvise til de Grindringer, som ere blevne reiste imod Flertallets Forslag af det ærede 2det Medlem for 9de Kredts (Estuup), sige, at, naar man i det Hele skal gaa saa nøje paa Redaktionen af de enkelte Forslag, som det lader til, at det ærede Udvalgs Flertal er gaaet paa Redaktionen af mit, saa forekommer Flertallets Forslag mig at have saadanne Mangler, at det umulig kan antages. Thi hvad staar der i det? Der staar, at, naar Vedkommende blot en Gang har godtgjort for Indenrigsministeren, at han har gjort Fæsterne — og jeg skal indskrænke mig til herunder kun at forstaa, hvad man jo vistnok kun

har ment, Fæsterne paa de Gaarde, der kunne sælges — antagelige Salgstilbud, da indrømmes der ham Udsættelse ud over de i Paragrafen nævnte Friste. Jeg ser ikke rettere ud, at han altsaa paa en Maade kan bevare Præmien ved blot een Gang at have gjort sit Tilbud. Den ærede Ordfører ryfter vel paa Hovedet, men: anlæg den samme Maalestok paa Udvalgets Flertals Forslag, som den ærede Ordfører anlagde paa mit Forslag, og jeg tror virkelig ikke, at dette saa skal kunne modsiges. — Naar den ærede Ordfører dernæst indvendte mod mit Forslag, at det ikke tilbød samtlige Fæstere Salg, da er det ganske rigtigt, at det ikke gjør det. Men hvorfor? Fordi jeg ikke har anset Forbringen herom for at være en nødvendig Følge af Bestemmelsen i Loven af 19de Februar 1861 § 2, og fordi min Hensigt med Vædringsforslaget kun har været den at tage den Ubillighed bort, som mentes at klæbe ved det Forslag, som blev vedtaget ved 2den Behandling. — Og lige over herfor skal jeg for de ærede Medlemmer nævne et Fortrin, som Indenrigsministerens Forslag har fremfor Udvalgets Flertals Forslag, og det er dette, at det i Indenrigsministerens Forslag er sagt, at Salgstilbudet skal have foreligget Fæstere i 5 Aar. Der skal altsaa, for at Præmien helt kan bevares inden Udløbet af den endelige, i Lovforslagets § 5 bestemte Tid for samtlige Godsets Gaardfæstere, forsaavidt deres Gaarde overhovedet skulle sælges, have foreligget Forslag om Salg, som de have havt mindst 5 Aar til at betænke sig paa. Derimod skjønner jeg ikke rettere end, at efter det ærede Flertals Forslag vil ethvert Salgstilbud, som erkendes, for at være rimeligt og antageligt, have den Virkning, at dette fritager Godseieren for at efterkomme Fristerne eller, rettere sagt, sætter ham i Stand til at opretholde sin Bemyndigelse til senere at sælge med Bevarelse af Præmien, om det ogsaa kun er gjort en Maaned, forinden Fristen udløb, og kun varer en Maaned efter dens Udløb. Dette er efter min Mening en saa alvorlig Anke overfor Udvalgets Flertals Forslag, at det skulde undre mig, om man overhovedet taget skulde komme til at vedtage det. — Den ærede Ordfører mente der-